

Arrest

nr. 94 681 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 oktober 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 mei 2012 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Zijn echtgenote en kind dienen de volgende dag een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uit het Eurodac-verslag van 1 juni 2012 blijkt dat verzoekers echtgenote een asielaanvraag bij de Italiaanse autoriteiten heeft ingediend op 10 mei 2012.

Op 13 juni 2012 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 14.a van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening), de Italiaanse autoriteiten om de overname van verzoeker aangezien Italië bevoegd is voor

de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers echtgenote en verantwoordelijk is voor de terugname van verzoekers echtgenote en kind en om de gezinsleden samen te houden.

Daar de bevoegde Italiaanse autoriteiten niet binnen de vastgestelde termijn reageren op de vraag tot overname worden zij, gelet op artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening, geacht in te stemmen met dit verzoek. De Belgische autoriteiten laten dit aan Italië weten via een *Tacit Agreement* op 14 augustus 2012.

Op 3 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten A. C.

geboren te Oramia, op (...)1964

van nationaliteit te zijn: Iran

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van art 14 en 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 31/05/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaart dat hij een dag eerder in België is aangekomen. Betrokkene verklaart van Iranese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 23/09/1964.

Tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 12/06/2012 stelt betrokkene dat hij op 26/03/2012 uit Iran vertrok en via Turkije, waar hij twee maanden verbleef, naar België kwam. Op 30/05/2012 zou hij in België zijn aangekomen en de volgende dag vroeg hij asiel aan. Een dag later, op 01/06/2012, vroeg zijn vrouw H. F. samen met hun dochter A. N., eveneens asiel aan in België. Uit de vergelijking van de vingerafdrukken van H. F. bleek dat zij voorafgaand aan haar asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd in Italië op 10/05/2012. Voor haar en hun dochter werd op 13/06/2012 een terugnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten.

Voor betrokkene zelf werd op 13/06/2012 op basis van art 14.a van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 13/08/2012 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 14/08/2012 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 14/08/2012. Op 28/06/2012 werd Italië reeds verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene zijn vrouwen kind in overeenstemming met art 16.1.c en art 20.1.c van de Verordening 343/2003. Ook hiervan werd Italië met een tacit agreement van 14/08/2012 op de hoogte gebracht.

In een schrijven van 10/08/2012 stelt meester T, in de hoedanigheid van raadsman van betrokkene dat een overdracht naar Italië voor zijn cliënt slechts kan met diens toestemming gezien het zou gaan om een toepassing van art 8 van de Verordening. Meester T. stelt immers dat zijn dient een asielaanvraag heeft ingediend in België waar nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, zonder eerst in Italië te zijn geweest, en dit vóór dat zijn vrouw hem is komen vervoegen. Echter, in casu van betrokkene wordt toepassing gevraagd van art 14 van de Verordening 343/2003. Immers, betrokkene en zijn vrouwen kind vroegen in dezelfde lidstaat met dusdanig korte tussenpozen asiel aan dat de procedure tot bepaling van de verantwoordelijke lidstaten tegelijk kunnen worden afgehandeld, en in casu zou de toepassing van de criteria tot gevolg hebben dat de betrokkenen van elkaar zouden worden gescheiden. Betrokkene zijn vrouwen kind dienden immers eerst in Italië een asielaanvraag in en betrokkene zelf diende in België zijn eerste asielaanvraag in. In toepassing van art 14.a is de lidstaat die verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden (vrouwen kind) verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van alle gezinsleden. Er dient in dit geval geen toestemming te worden gevraagd aan de betrokkenen.

Betrokkene heeft geen specifieke reden waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen. Hij verklaart dat het de keuze was van de smokkelaar. Wanneer aan betrokkene tijdens een bijkomend verhoor op 10/09/2012 de vraag gesteld wordt of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden

van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen, antwoordt betrokkene dat hij bij zijn vrouw hoort te zijn. Zijn vrouw zou niet naar Italië willen terugkeren omdat ze er gedurende twee dagen slecht behandeld zou zijn door de politie. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw er twee dagen werd vastgehouden zonder eten of drinken. Betrokkene zou niet in Italië zijn geweest. Dit zijn louter verklaringen die geenszins gestaafd worden. We merken op dat Italië partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en er op dit moment geen goede grond aanwezig is om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië, op grond waarvan tussen lidstaten van de EU mag worden uitgegaan dat ze de verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève van 1951 en art 3 EVRM naleven.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient vooreerst te worden benadrukt dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als volwaardig lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De asielaanvraag zal behandeld worden volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten.

Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Op basis van de verklaringen van betrokkene tijdens het verhoor, kan geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld.

Meester T. vraagt in zijn tussenkomst toepassing te maken van art 3§2 van de Verordening. Hij stelt dat een een terugkeer naar Italië een reëel en ernstig risico inhoudt op een schending van art 3 EVRM. Meester T. haalt ter ondersteuning van zijn verzoek meerdere rapporten en arresten aan. Meester T. verwijst onder meer naar het verslag van de Commissie Mensenrechten van de Verenigde Naties in New York (AIHRC/10/21/Add.5 UN HRC Arbitrary Detention, 26 January 2009). Dit verslag dateert echter van januari 2009 en kan bijgevolg niet meer als actueel beschouwd worden. Verder verwijst Meester T. naar verslag van de Commissaris voor Mensenrecht - Raad van Europa ("Report by Thomas Hammarberg following his visit to Italy", 07 September 2011) en naar enkele rapporten (Proasyl, "Zur situation von Flüchtlingen", March 2011; Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Save The Children, "Factual Reception conditions for refugees in Italy", January 2011 en ECRI, "report on Italy - Fourth Monitoring Cycle", 6 December 2011) om aan te tonen dat de huidige opvangstructuren niet aan de verplichtingen voldoen en er aldus een risico bestaat op een inbreuk van art 3 EVRM. Uit twee aangehaalde rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan evenwel worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Het meest recente rapport (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011) vermeldt bovendien dat gevallen die in het kader van de Dublin II Verordening aan Italië worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog in behandeling is, over het algemeen wel een plaats toegekend krijgen na aankomst in Rome of Milaan.

Bovendien blijkt uit het rapport dat kwetsbare groepen (waaronder dus gezinnen met jonge kinderen) voorrang krijgen. Er wordt evenwel gesteld dat het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten de opvangcapaciteit onder druk zet en als dusdanig waarschijnlijk ook de opvangcapaciteit voor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen zal aantasten. Echter, dit is een hypothese louter gebaseerd op veronderstellingen. Er zijn momenteel geen concrete aanwijzingen die erop wijzen dat dit momenteel inderdaad het geval is voor personen die in het kader van de Dublin-II-Verordening aankomen in Rome of Milaan. Een kopie van dit rapport werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Italië risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 14a en art. 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten. (2)''

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3.1, 3.2, 3.3, 3.4, 5, 8 en 14.a van de Dublin-II-Verordening.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissingen zijn gemotiveerd op grond van artikel 14.a van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend

Terwijl:

-De verzoeker nooit "schriftelijk, in een taal die hij begrijpt, op de hoogte gesteld van de procedure en de voorrangsorte voorgeschreven in de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Artikel 3 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend bepaalt: "Artikel 3

1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied.

Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan."

Artikel 5 van dezelfde verordening bepaalt:

1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient., met andere woorden: op 31 mei 2012.

Artikel 8 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend bepaalt: "Artikel 8

Wanneer een gezinslid van een asielzoeker in een lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.

En alle gezinsleden van verzoeker inderdaad deze wens hebben uitgedrukt.

Het in de bestreden beslissing ingeroepen artikel 14.a komt later in de tekst van de verordening voor, en diende in casu niet toegepast worden.

Het eerste middel is derhalve ernstig en gegrond."

3.2 Verzoeker stelt dat hij nooit schriftelijk, in een taal die hij begrijpt, op de hoogte is gesteld van de procedure en de voorrangsorte voorgeschreven in de Dublin-II-Verordening.

Artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening bepaalt het volgende:

"De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan."

Met betrekking tot de aangevoerde schending van voormeld artikel, dient te worden opgemerkt dat voor zover het middel op dit punt een terechte kritiek bevat aangaande de vormvereisten die moeten worden nageleefd bij de praktische toepassing van de Dublin-II-Verordening door het bestuur, de eventuele miskenning van dit vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop is gevolgd. Zulks is enkel het geval wanneer verzoeker aantoont dat die miskenning hem benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg op de inhoud van de uiteindelijke beslissing een invloed hebben gehad (RvS 23 april 2009, nr. 192.577). Daargelaten de vraag of het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewreven, maakt verzoeker niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-II-Verordening (zie bespreking hieronder). Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat hij wel degelijk op de hoogte is van de toepassing en de uitwerking van de Dublin-II-Verordening in zijn

individuele geval, zodat hij elk belang ontbeert bij zijn kritiek en het middel bijgevolg geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling. De termijn waarbinnen de overdracht zal geschieden, betreft de praktische uitvoering van de beslissing en wordt onderhandeld met de Italiaanse overheden na het treffen van de bestreden beslissing. Dit blijkt uit diverse stukken van het administratief dossier. Verzoeker toont niet aan dat hij hiervan niet in kennis werd gesteld. In artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening wordt nergens aangegeven dat de informatieplicht eveneens de 'voorrangsorte' zoals bepaalt in de Verordening betreft.

Een schending van artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat op grond van artikel 5 van de Dublin-II-Verordening, artikel 8 van voormelde Verordening diende te worden toegepast. Verzoeker en zijn echtgenote hebben niet de wens uitgedrukt dat Italië hun asielaanvraag zou behandelen. Artikel 14.a van de Verordening diende *in casu* niet te worden toegepast.

Artikel 8 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“Wanneer een gezinslid van een asielzoeker in een lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in de eerste aanleg is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.”

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande het volgende:

“Tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 12/06/2012 stelt betrokkene dat hij op 26/03/2012 uit Iran vertrok en via Turkije, waar hij twee maanden verbleef, naar België kwam. Op 30/05/2012 zou hij in België zijn aangekomen en de volgende dag vroeg hij asiel aan. Een dag later, op 01/06/2012, vroeg zijn vrouw H. F. samen met hun dochter A. N., eveneens asiel aan in België. Uit de vergelijking van de vingerafdrukken van H. F. bleek dat zij voorafgaand aan haar asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd in Italië op 10/05/2012. Voor haar en hun dochter werd op 13/06/2012 een terugnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten.

Voor betrokkene zelf werd op 13/06/2012 op basis van art 14.a van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 13/08/2012 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 14/08/2012 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 14/08/2012. Op 28/06/2012 werd Italië reeds verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene zijn vrouwen kind in overeenstemming met art 16.1.c en art 20.1.c van de Verordening 343/2003. Ook hiervan werd Italië met een tacit agreement van 14/08/2012 op de hoogte gebracht.”

Waar verzoeker betoogt dat zij geen wens hebben uitgedrukt, meent verzoeker dat er nog geen beslissing in eerste aanleg werd genomen voor zijn echtgenote en kind.

De Raad stelt vast aan de hand van de stukken in het administratief dossier dat de vingerafdrukken van verzoekers echtgenote werden genomen in Italië op 10 mei 2012 en dat zij er samen met hun kind een asielaanvraag indiende. Op 31 mei 2012 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Een dag later, op 1 juni 2012 dient ook verzoekers echtgenote en hun kind een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zowel verzoeker als zijn echtgenote werden gehoord in het kader van een eventuele terugname/overname door Italië. Deze terugname/overname werd voor beiden gevraagd op 13 juni 2012. Via een *tacit agreement* van 14 augustus 2012 gaan de Italiaanse autoriteiten akkoord met de terugname van verzoekers echtgenote en hun kind op grond van artikel 16.1.c en 20.1.c van de Dublin-II-Verordening. Via een *tacit agreement* van 14 augustus 2012 gaan de Italiaanse autoriteiten ook akkoord met de overname van verzoeker op grond van artikel 14.a van de Dublin-II-Verordening.

De Raad stelt aldus vast dat België de terugname van verzoekers echtgenote en hun kind had gevraagd op grond van artikel 16.1.c en artikel 20.1.c van de Dublin-II-Verordening, met name een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en zich ophoudt in een andere lidstaat. Italië heeft via het *tacit agreement* ingestemd met de terugname op grond van artikel 16.1.c. van de Dublin-II-Verordening,

bijgevolg met de terugname van een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen. Er is in het administratief dossier geen reden voor handen om aan te nemen dat met betrekking tot verzoekers echtgenote en hun kind reeds een beslissing in eerste aanleg is genomen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de vraag om toepassing van artikel 8 van de Dublin-II-Verordening het volgende gemotiveerd: *“In een schrijven van 10/08/2012 stelt meester T, in de hoedanigheid van raadsman van betrokkene dat een overdracht naar Italië voor zijn cliënt slechts kan met diens toestemming gezien het zou gaan om een toepassing van art 8 van de Verordening. Meester T. stelt immers dat zijn cliënt een asielaanvraag heeft ingediend in België waar nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, zonder eerst in Italië te zijn geweest, en dit vóór dat zijn vrouw hem is komen vervoegen. Echter, in casu van betrokkene wordt toepassing gevraagd van art 14 van de Verordening 343/2003. Immers, betrokkene en zijn vrouw en kind vroegen in dezelfde lidstaat met dusdanig korte tussenpozen asiel aan dat de procedure tot bepaling van de verantwoordelijke lidstaten tegelijk kunnen worden afgehandeld, en in casu zou de toepassing van de criteria tot gevolg hebben dat de betrokkenen van elkaar zouden worden gescheiden. Betrokkene zijn vrouw en kind dienden immers eerst in Italië een asielaanvraag in en betrokkene zelf diende in België zijn eerste asielaanvraag in. In toepassing van art 14.a is de lidstaat die verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden (vrouwen kind) verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van alle gezinsleden. Er dient in dit geval geen toestemming te worden gevraagd aan de betrokkenen.”*

Verweerder motiveert aldus door te wijzen op de toepassing van artikel 14.a van de Dublin-II-Verordening, die het volgende bepaalt:

“Indien meerdere leden van een gezin in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een asielverzoek indienen dat de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:

a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden, is verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van alle gezinsleden,”

Het oordeel van verweerder dat er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 8 van de Dublin-II-Verordening omdat er toepassing dient te worden gemaakt van artikel 14.a is bijgevolg niet onjuist of kennelijk onredelijk.

Een schending van de artikelen 5 en 8 van de Dublin-II-Verordening wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“In tegenstelling met hetgeen beweerd wordt in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van de echtgenote van verzoeker, laat de psychische gezondheidstoestand van deze laatste niet toe dat zij zou terugkeren naar Italië.

Ten onrechte stelt de verwerende partij dat zij deze reis kan ondernemen, zonder de feitelijke verblijfsomstandigheden in Italië, die er het corollarium van zijn, te onderzoeken.

De uitvoering van de betwiste beslissing zou in strijd zou zijn met non-refoulement beginsel en met artikel 3 EVRM.

Men kan niet verwachten van een persoon die zich vluchteling verklaart, rekening houdend met het declaratoir karakter van het vluchtelingenschap vrijwillig terugkeert.

Het nieuwe artikel 1 van de Vreemdelingenwet stelt vast dat 'illegaal verblijf' de aanwezigheid is op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden van toegang tot of het verblijf op het grondgebied.

De 'beslissing tot verwijdering' is de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.

Rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 206.948) en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten nr. 66.328 tot 66.332) stellen dat een asielzoeker een belang heeft bij het indienen van een annulatieberoep tegen de bijlage 26quater bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De minister of zijn gemachtigde was niet verplicht tot het afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten.

Men kan zulk een bevel volgens de Raad van State niet afleveren indien het in strijd zou zijn met enkele verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikel 3 EVRM.

De uitvoering van de bestreden beslissing van de verwerende partij zou de verzoeker, verplichten om naar Italië te reizen, land waar hij nooit heeft verbleven en dat blijkbaar de grootste moeilijkheden ondervindt om er haar eigen asielzoekers te huisvesten in de moeilijkste omstandigheden.

Dat het tweede middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.4 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

De Raad wijst er tenslotte op dat indien verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM wil aantonen, hij gehouden is om het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling aan te tonen. Verzoeker blijft evenwel in gebreke ook maar een begin van bewijs bij te brengen dat hij of zijn echtgenote een reëel risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar de "*psychische gezondheidstoestand*" van zijn echtgenote. In de zaak met arrest nr. 94 680 met betrekking tot verzoekers echtgenote is vastgesteld dat de psychische gezondheidstoestand van zijn echtgenote een behandeling vereist onder de vorm van geneesmiddelen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn echtgenote in Italië deze behandeling niet zou kunnen verderzetten. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn echtgenote niet in staat zou zijn om te reizen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Er kan niet worden ingezien welke de relevantie kan zijn van de verwijzing naar rechtspraak inzake een bijlage 13quinquies, nu de in casu bestreden beslissing een bijlage 26quater betreft. De beslissing betreft een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, met toepassing van artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981, dat als volgt luidt:

"§ 3. Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis (of bijlage 10ter). De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater."

Bovendien wordt niet betwist dat verzoeker een belang heeft bij het indienen van een annulatieberoep bij de Raad.

Waar verzoeker stelt dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing naar Italië moet reizen, land waar hij nooit heeft verbleven en dat moeilijkheden ondervindt om zijn asielzoekers te huisvesten, betoogt hij

dat hij het niet eens is met de beslissing zonder evenwel aan te tonen dat verweerder is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze of op onzorgvuldige wijze zou concluderen dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

De grief van verzoeker waarin hij stelt dat de gemachtigde niet verplicht was tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, is niet dienstig nu hij nalaat aan te tonen dat België de verantwoordelijke staat is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM laat hij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel schendt waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de betwiste beslissingen d.d. 03.10.2012 van de verwerende partij stelt dat : (...)

Terwijl

1. Uit stukken 4 en 5 van het dossier van de echtgenote van verzoeker duidelijk blijkt dat haar psychische gezondheidstoestand te wensen laat. In dat geval kan er geen sprake zijn van doorverwijzing naar het land waar voordien een asielaanvraag zou ingediend zijn.

2. Zelfs indien een asielaanvraag in Italië zou ingediend geweest zijn, hetgeen de echtgenote van de verzoekende partij betwist en de verwerende partij nalaat te bewijzen, en het mogelijk zou zijn de asielzoeker terug te wijzen, was de minister of zijn gemachtigde niet verplicht tot het afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten en de verzoekende partij te verplichten naar Italië terug te keren, des te meer dat hun echtgenoot en vader in België asiel aanvroeg vooraleer de verzoekende partij hem naar België kwam vervoegen. De minister KAN overgaan tot aflevering van een bevel om het land te verlaten, dat is dus geen gebonden bevoegdheid. Het betreft namelijk een discretionaire bevoegdheid.

Zoals bepaald in de hoger geciteerde artikel 3.3 van de Verordening :

“3.2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden waaronder de verwerende partij opleggen om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissing is tekort gekomen nu nergens in het de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden een bevel te nemen om het grondgebied te verlaten en de verwerende partij nalaat in haar motieven rekening te houden met de zwakte van een minderjarig kind van 7 jaar en de erbarmelijke Italiaanse opvangmogelijkheden en te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden, ondanks deze specifieke situatie heeft beslist de bestreden beslissing ten aanzien van Verzoekster te nemen.

Dat door op die wijze de aangevochten beslissing d.d. 03.10.2012 te motiveren, een absolute verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in de Vreemdelingenwet en in strijd met art. 3.2 van de verordening;

Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel, vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid in artikel 71/3, §3 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de ingeroepen grond tot verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven en alhier haar asielaanvraag te zien onderzoeken;

Dat de verzoekende partij door deze ongewettigde overweging in haar vertrouwen is geschonden;

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

3.6 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker wijst op de psychische gezondheidstoestand van zijn echtgenote, verwijst de Raad naar de bespreking onder het tweede middel en herhaalt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat een terugkeer naar Italië de behandeling van de ziekte van zijn echtgenote verhindert.

Verzoeker meent dat verweerder niet verplicht is de bestreden beslissing te nemen nu hij geen asielaanvraag in Italië heeft ingediend doch daarentegen in België.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten de overdracht van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten hebben verzocht. Zo wordt gemotiveerd:

“Voor betrokkene zelf werd op 13/06/2012 op basis van art 14.a van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 13/08/2012 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 14/08/2012 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 14/08/2012. Op 28/06/2012 werd Italië reeds verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene zijn vrouwen kind in overeenstemming met art 16.1.c en art 20.1.c van de Verordening 343/2003. Ook hiervan werd Italië met een tacit agreement van 14/08/2012 op de hoogte gebracht.

In een schrijven van 10/08/2012 stelt meester T, in de hoedanigheid van raadsman van betrokkene dat een overdracht naar Italië voor zijn cliënt slechts kan met diens toestemming gezien het zou gaan om een toepassing van art 8 van de Verordening. Meester T. stelt immers dat zijn dient een asielaanvraag heeft ingediend in België waar nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, zonder eerst in Italië te zijn geweest, en dit vóór dat zijn vrouw hem is komen vervoegen. Echter, in casu van betrokkene wordt toepassing gevraagd van art 14 van de Verordening 343/2003. Immers, betrokkene en zijn vrouwen kind vroegen in dezelfde lidstaat met dusdanig korte tussenpozen asiel aan dat de procedure tot bepaling van de verantwoordelijke lidstaten tegelijk kunnen worden afgehandeld, en in casu zou de toepassing van de criteria tot gevolg hebben dat de betrokkenen van elkaar zouden worden gescheiden. Betrokkene zijn vrouwen kind dienden immers eerst in Italië een asielaanvraag in en betrokkene zelf diende in België zijn eerste asielaanvraag in. In toepassing van art 14.a is de lidstaat die verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden (vrouwen kind) verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van alle gezinsleden. Er dient in dit geval geen toestemming te worden gevraagd aan de betrokkenen.”

Artikel 14 van de Dublin-II-Verordening bepaalt: *“Indien meerdere leden van een gezin in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een asielverzoek indienen dat de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:*

- a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden, is verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van alle gezinsleden;*
- b) (...).”*

Uit deze bepaling kan geen verplichting worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. De brief van verzoekers raadsman, verstuurd op 10 augustus 2012 en waarin wordt verzocht om de asielaanvraag van verzoeker en zijn echtgenote in België te behandelen, doet geen afbreuk aan de correcte toepassing van de bepalingen van de Dublin-II-Verordening. De bepalingen van de Dublin-II-Verordening laten individuele

vluchtelingen in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar zij hun asielverzoek behandeld wensen te zien.

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat er zeer uitvoering is ingegaan op de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het Dublininterview en op de brief van zijn raadsman verstuurd op 10 augustus 2012. Verweerder oordeelde terecht en op redelijke wijze dat er *“geen concrete basis (is) om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343.”* Dienaangaande kan worden opgemerkt dat verweerder de mogelijkheid voorzien in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening heeft betrokken bij de beoordeling van de verantwoordelijke staat voor de behandeling van de asielaanvraag. Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening schept op zich geen andere verplichtingen in hoofde van verweerder. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de redenen waarom de verweerder geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule zoals opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

De Raad merkt daarnaast op dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing op omstandige wijze de verschillende internationale verplichtingen van Italië en de algemene situatie in Italië t.a.v. asielzoekers die onder de Dublin-II-Verordening terug worden genomen, bespreekt.

Zo benadrukt verweerder in de bestreden beslissing dat Italië de Conventie van Genève heeft ondertekend en als volwaardige lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België. In de beslissing wordt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft geen specifieke reden waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen. Hij verklaart dat het de keuze was van de smokkelaar. Wanneer aan betrokkene tijdens een bijkomend verhoor op 10/09/2012 de vraag gesteld wordt of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen, antwoordt betrokkene dat hij bij zijn vrouw hoort te zijn. Zijn vrouw zou niet naar Italië willen terugkeren omdat ze er gedurende twee dagen slecht behandeld zou zijn door de politie. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw er twee dagen werd vastgehouden zonder eten of drinken. Betrokkene zou niet in Italië zijn geweest. Dit zijn louter verklaringen die geenszins gestaafd worden. We merken op dat Italië partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en er op dit moment geen goede grond aanwezig is om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië, op grond waarvan tussen lidstaten van de EU mag worden uitgegaan dat ze de verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève van 1951 en art 3 EVRM naleven.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient vooreerst te worden benadrukt dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als volwaardig lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De asielaanvraag zal behandeld worden volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten.

Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Op basis van de verklaringen van betrokkene tijdens het verhoor, kan geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld.

Meester T. vraagt in zijn tussenkomst toepassing te maken van art 3§2 van de Verordening. Hij stelt dat een terugkeer naar Italië een reëel en ernstig risico inhoudt op een schending van art 3 EVRM. Meester T. haalt ter ondersteuning van zijn verzoek meerdere rapporten en arresten aan. Meester T. verwijst

onder meer naar het verslag van de Commissie Mensenrechten van de Verenigde Naties in New York (AIHRC/10/21/Add.5 UN HRC Arbitrary Detention, 26 January 2009). Dit verslag dateert echter van januari 2009 en kan bijgevolg niet meer als actueel beschouwd worden. Verder verwijst Meester T. naar verslag van de Commissaris voor Mensenrecht - Raad van Europa ("Report by Thomas Hammarberg following his visit to Italy", 07 September 2011) en naar enkele rapporten (Proasyl, "Zur situation von Flüchtlingen", March 2011; Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Save The Children, "Factual Reception conditions for refugees in Italy", January 2011 en ECRI, "report on Italy - Fourth Monitoring Cycle", 6 December 2011) om aan te tonen dat de huidige opvangstructuren niet aan de verplichtingen voldoen en er aldus een risico bestaat op een inbreuk van art 3 EVRM. Uit twee aangehaalde rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan evenwel worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Het meest recente rapport (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011) vermeldt bovendien dat gevallen die in het kader van de Dublin II Verordening aan Italië worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog in behandeling is, over het algemeen wel een plaats toegekend krijgen na aankomst in Rome of Milaan. Bovendien blijkt uit het rapport dat kwetsbare groepen (waaronder dus gezinnen met jonge kinderen) voorrang krijgen. Er wordt evenwel gesteld dat het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten de opvangcapaciteit onder druk zet en als dusdanig waarschijnlijk ook de opvangcapaciteit voor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen zal aantasten. Echter, dit is een hypothese louter gebaseerd op veronderstellingen. Er zijn momenteel geen concrete aanwijzingen die erop wijzen dat dit momenteel inderdaad het geval is voor personen die in het kader van de Dublin-II-Verordening aankomen in Rome of Milaan. Een kopie van dit rapport werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Italië risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

In de mate dat verzoeker betoogt dat er geen opvang zal worden voorzien, weerlegt hij het motief dat er momenteel geen concrete aanwijzingen zijn die erop wijzen dat er momenteel geen opvangcapaciteit is voor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen niet, te meer nu uit het NOAS rapport van april 2011 blijkt dat kwetsbare groepen (waaronder gezinnen met jonge kinderen) voorrang krijgen.

In het verhoorverslag van 10 september 2012 verklaart verzoeker dat er geen specifieke reden was waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen vermits België de keuze was van de smokkelaar. Wat betreft de verwijzingen naar de vele algemene standpunten en rapporten van verscheidene mensenrechtenorganisaties, benadrukt de Raad dat een rapport of een aanbeveling een algemene situatie betreft, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat elke asielzoeker in Italië een “erbarmelijke opvang” wacht. Het aanhalen van deze rapporten toont weliswaar aan dat het in de praktijk niet altijd even vlot verloopt in Italië, maar toont niet aan dat er voor verzoeker en zijn gezin bij een terugkeer naar Italië geen opvang zou worden voorzien.

Verweerder voert terecht aan dat de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten niet volledig vergelijkbaar is met deze van vele andere asielzoekers. In het rapport van The Norwegian Organization for Asylum Seekers (NOAS) “*The Italian approach to asylum: System and core problems*” (april 2011) wordt uiteengezet dat asielzoekers die terugkeren naar Italië nadat zij een asielaanvraag indienden, maar waarvan nog geen interview werd afgenomen en waar nog geen beslissing werd genomen, meestal toegang krijgen tot de asielprocedure en bijgestaan worden door een aantal organisaties, aangeduid door de Italiaanse overheden, die actief zijn op de luchthavens om zich in verbinding te stellen met de bevoegde dienst en om hen te ondersteunen bij het vinden van de opvang. Op de luchthaven Fiumicino te Rome krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar dan kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben volgens het NOAS verslag voorrang (p. 23).

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met de specifieke situatie van verzoeker en zijn gezin. De Raad stelt vast dat verzoekers echtgenote, toen zij gehoord werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, op geen enkele wijze heeft aangegeven dat zij Italië heeft verlaten omdat haar opvang er niet werd gewaarborgd en zij behandeld werd op een wijze die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Zij verklaarde wel dat zij werd vastgehouden gedurende 2 dagen te Brindisi en vervolgens gedurende tien dagen in een onbekende stad, doch zij maakte geen melding van het feit dat dit in menonwaardige omstandigheden gebeurde. Met het betoog dat verzoeker uiteenzet in het middel toont hij niet met concrete elementen aan dat zijn echtgenote slecht werd behandeld bij haar aankomst in Italië of dat zij slecht zullen worden behandeld, te meer nu de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Verzoeker die zijn betoog beperkt tot loutere beweringen, toont niet aan dat hij en zijn gezin in een ‘erbarmelijke’ opvangsituatie zullen terechtkomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet vastgesteld.

De Raad besluit dat er een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden van het individueel geval, met name de specifieke individuele situatie van verzoeker, zijn echtgenote en hun minderjarig kind. Verzoeker toont niet aan dat verweerder niet met alle aan hem gekende feiten en met de brief van 10 augustus 2012 geen rekening heeft gehouden en onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet vastgesteld.

Verzoeker toont tot slot evenmin een schending aan van het vertrouwensbeginsel. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoeker laat na aan te tonen dat hij ‘*er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven en alhier haar asielaanvraag te zien onderzoeken*’.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN